

Beszámoló

a Luz találkozóról

2010. június 26-án Pécelen, a Biblia Szövetség székházában, közel 120 személy vett részt azon a missziói napon, ahol Ede és Gyöngyvér Luzzal, valamint gyermekeikkel találkozhattunk. Sípos A. Szabolcs, a Molnár Mária Külmisziói Alapítvány Kuratóriuma elnökének köszöntése és nyitó imádsága után Ede tartott igei tanítást, majd egy átfogó beszámolót az ecuadori misszióról. Ezalatt a gyermekek az udvaron kézműveskedhettek. Az alkalom kötetlen együttléttel folytatódott. Ebédre finom bográcsban főtt babgulyást kaptunk.

Ede a Máté 5,14–16 alapgondolatára – „Ti vagytok a világ világossága” – építette üzenetét. Kiemelte, hogy ezt az elhívást minden hívő keresztyén megkapta. Felhívta a figyelmet arra, hogy sok keresztyén különleges vagy teljes idejű szolgálatra való elhívást vár, és amíg nem kap ilyet, addig nem is tesz semmit. Márpedig a Bibliában sok olyan elhívásról olvashatunk, amely mindannyiunkra érvényes: Isten minden keresztyént elhívott a megváltásra (Róm 1,6), a Vele való közönségre (1Kor 4,9), a szentségre (2Tim 1,9), illetve, kap-

Tartalom:

Dr. Keszi Krisztina beszámolója – Újra Zambiában.....	3
Aktuális téma: Igazi csodák.....	4
Ecuador – Hihetetlen!.....	5
Németország – Csoda Berlinben.....	6
Burundi – Isten nem hagy cserben.....	7
Franciaország – Viktor csodája.....	8
Malawi – Hálaadás a benzinkútnál.....	10
Zambia – Bosszú helyett megbocsátás.....	11
Pápua Új-Guinea – Hétköznapi csoda.....	13
Pápua Új-Guinea – Simeon élménye.....	13
Japán – Csoda a második pillantásra.....	15

csolódva a vezérigéhez, arra, hogy az Ige nélküli sötétségben élőknek Krisztusra mutató fény legyünk.

Ezután szemléletes és gyakorlatias tanítás következett: sorra vettünk hat, jellemző „vékát”, amelyek alá a hívők hajlamosak elrejtteni az Istentől kapott világosságukat, de hallhattunk arról is, hogy hogyan világíthatunk. A közömbösség helyett érdeklődjünk a másik iránt, tartsuk fontosnak, próbáljuk meg megismerni! A tudatlanságot váltsa fel a tanulás, önképzés, rendszeres igetanulmányozás! A kényelemszeretet helyébe lépjen az elveszettek iránti, cselekvő, mentő szeretet! Ne engedjük, hogy a tradíciókhoz való ragaszkodás megakadályozzon abban, hogy mindig új lehetőségek után kutassunk, hiszen az örömhírt, megtartva az evangélium lényegét, elődeink is igyekeztek a mindenkori hallgatóság nyelvére lefordítani, életkörülményeihez igazítani! A szégyenkezést és az emberektől való féltelmet izzasza el Isten iránti szeretetünk és bizalmunk! Végül a határozatlanság helyett legyen ránk jellemző a határozott döntéshozatal.

Az ecuadori missziós beszámoló elején megtudhattuk, hogy 13 millió ecuadori él a világon, közülük 3 millió külföldön. Ecuadornak három

éghajlati zónája van. Nyugaton, a tenger mellett forró, nedves a klíma. Ott főként banántermesztésből élnek. A középső területen, 1500–6000 méter magasan terül el az Andok-fennsík. Végül keleten az Amazonas-esőerdő dzsungelvidéke található. Ebben a színes, növényekben, állatokban és vulkánokban gazdag országban igen nagy a szegénység: a lakosság 50%-a él naponta kevesebb mint 280 Ft-ból. Nagyok a szociális különbségek, és nagy a létbizonytalanság is, mivel nincs egészség-biztosítási rendszer.

Gyöngyi és Ede közel 11 éve szolgálnak Ecuadorban. Ede 3 éve területi vezető: ő irányítja és koordinálja a liebenzelli misszionáriusokat, valamint a helyi lelkészeket Ecuadorban. (Nálunk esperesnek mondanák.) A LM az alábbi területeken működik: Heiko és Simone Erndwein gyülekezetalapító szolgálatot végez a kecsua indiánok között. Rainer és Katharina Kröger a Salinas falvakban élő feketék között dolgozik. A Milliam család a dzsungelvidéken igyekszik gyülekezetet plántálni. A Litában található épületet olyan konferencia-központtá alakítják, ahol csendesheteket is tarthatnak; a dzsungel mélyén, elszórtan élő awa indiánok között három amerikai család szolgál; egy misszionárius család szeptembertől a „Carchi-vidék” városaiban kezdi meg a munkát; a Sick család az Ibarrában folyó lelki munkát segíti, illetve az Impact-team programot irányítja. (Az Impact-teamek hívő fiatalokból

álló csoportok, amelyek néhány hónapra érkeznek, és a kint élő misszionáriusok munkáját segítik: kivesszük részüket az építkezéseken, illetve bejárnak az állami iskolákba, ahol nyelvórák keretén belül hit- és erkölcstan órákat tartanak.) Még mindig a LM segíti az eddig alapított négy gyülekezet vezetőinek szolgálatát is. Ede az ibarrai gyülekezetben lelkipásztori munkát is végez a gyülekezet lelkésze mellett, oktatóként részt vesz a laikus bibliaiskolai, valamint az egyetemi szintű, teológiai képzésben, Gyöngyivel házaspári alkalmakat tartanak és munkatársakat képeznek, akik továbbvihetik majd a házasság gondozói szolgálatot. Ezenfelül szervezik 50 fokozottan hátrányos helyzetű gyermek állandó támogatását (orvosi ellátását, beiskolázását, továbbtanulását). Gyöngyi elsődleges feladata négy gyermekük iskolai tanítása, a német távoktatási rendszer keretein belül.

Az elmúlt 11 évben is hatalmasan cselekedett Isten Ecuadorban. Eszközként felhasználta a Luz családot, és rajtuk keresztül minket is. Kövessük továbbra is figyelemmel életüket, szolgálatukat! Imádkozzunk értük, és támogassuk őket anyagiakkal is, hogy Ecuadorban is sokan eljussanak a Krisztusban való hitre, és megmeneküljenek az örök kárhozattól – ami a legnagyobb csoda és jel!

Csapkovics Bertalan

Újra Zambiában

Az odahaza töltött fél év gyorsan elszaladt. Mire az esős évszaknak vége lett, már újra Zambiában voltam. A hosszú repülőút kellemesen telt és szerencsésen megérkeztem, velem együtt a csomagom is.

Az első napokat a Ndolai Vendégházban töltöttem. Nem mentem fel rögtön az északi részre, ugyanis néhány nappal később volt a ZBA (Zambiai Baptista Egyesület) és a Liebenzelli Misszió nagy, éves találkozója a misszió központjában, Musengában.

A ZBA 1971-ben alakult és 1985 óta munkálkodik együtt a Liebenzelli Misszióval.

Az alakuláskor még csak 28 gyülekezetből álló egyesület számszerűleg igen megszaporodott.

Most 150 baptista gyülekezet tartozik hozzá. Sokféle szolgálat beindult: gyermekmunka és ifjúsági munka, asszonyok közötti szolgálat. Van keresztyén könyvesboltja is két városban a ZBA-nek, Mungwiban, a Klinikán egészségügyi szolgálat.

Egy-két helyen szociális-mezőgazdasági project is beindult, ami nagyon dicséretes, mert fizikai, gyakorlati segítséget is jelent az embereknek. A gond az, hogy ez nagyon elenyésző a gyülekezetek számához képest.

A számszerű, mennyiségi növekedést nem kísérte minőségi növekedés. Ezt néhányan most már egyre jobban látják, ezért is volt célja a mostani találkozásnak az ezzel való szembesülés, bűnbánat és újrakezdés. A vészharangot kongató, néhány tisztán látó éppen arra hívta föl a figyelmet, hogy 25 év után elérkezett az idő, hogy a ZBA megpróbálja a saját lábára állni, lelkileg-anyagilag önmagukat el-

tartó, önmagukat igazgató, önálló gyülekezetekké válni. Az állandó gyermeki „kapni-akarás” szintjéről, érett korú keresztyénné válni. Megtanulni nemcsak kapni-elvárni, hanem adni! Az „adás” mikéntje, módozatai, öröme volt a lelki üzenete a találkozásnak.

Hogy ez egyelőre mennyire nem működik, csak egy példa. Egy évvel ezelőtt, trikókra emblémát nyomtattak és az annak eladásából befolyt összeget szerették volna az ifjúsági munkára fordítani.

A trikókat kiosztották a különböző gyülekezetek között, de az eladásból befolyt összeget mind-ezidáig nem sikerült begyűjteni.

A találkozó után, Mungwiba akkor sikerült felmennem, amikor egy felfelé tartó autóban helyet kaptam. Amikor megérkeztem, a kutyám majd kiugrott a bőréből örömeiben. Istennek hála, a biztonsági okokból egy szobába bepakolt holmijaim épségben megmaradtak.

Örömteli kezdés volt számomra, hogy a vasárnapi iskolások rögtön meglátogattak. Írtak nekem egy dalt, és azt elénekelték: „Doktor, köszönjük, hogy visszajöttél közénk Zambiába...”

Kis csomagocskáim – amelyeket a túlsúly miatt postai úton küldtem – szerencsésen megérkeztek, néhány zambiai, főként a gyülekezet gyermekeinek nagy örömeire.

Az újrakezdésnek volt árnyoldala is. A támadás azon az egészségügyi vezetőn keresztül ért, aki tavaly hosszú ideig nem írta alá a regisztráláshoz szükséges papíromat, és aki egyelőre még itt van, nem adta át helyét az új vezetőnek.

Éppen akkor hallgattam egy ígehirdetést az először Heródes udvarába és aztán Bethlehembe lá-

togató keleti bölcsekről. Ugyanazt tapasztalhattam meg, amit ők is: „Isten megőrzi és megvédi a Benne bízókat és nem engedi, hogy gonosz hatalmak manipulálhassák a saját céljaikra.” Jó volt átélni, ahogy Isten onnan felülről beleenyúlt a körülményekbe és kimenekedést adott.

Telhetnek ezer évek, Isten nem változik! Ő ugyanaz a hatalmas, dicsőséges, kegyelmes Isten ma is, Aki bele tud nyúlni a körülményekbe úgy, hogy a dolgok menétét egy pillanat alatt megváltoztatja és a hirtelen kialakult, számunkra teljesen át nem látható csapdából kimenekedést ad. Ő mindenütt jelenvaló Isten, Akit bárhol segítségül lehet hívni.

Békességet, bátorítást adhat ez mindannyiunk számára.

Imatémák

Hálaadás:

1. A szerencsés megérkezésért, a lakás berendezésének épségben maradásáért.
2. A gyermekek kedves fogadtatásáért.
3. Isten védő-megóvó szeretetéért.

Imakérés:

1. A ZBA megújulásáért.
2. Ébredésért a Klinikán, a Mungwi gyülekezetben és a környező falvakban.
3. A frissítő nyelvkurussal kapcsolatos problémák megoldódásáért.

Szeretettel köszöntöm minden testvéreimet innen a földgömb túloldalaról, ahol most van a „tél”.

dr. Keszi Krisztina

Igazi csodák

A LM története szorosan összekapcsolódik a róla elnevezett fekete-erdei üdülőváros történetével. Különleges kis földterület, amelynek története és szépsége sok látogatót vonz. A látnivalók közé tartoznak az ódon, színes homokkőből faragott útjelzők. Akárcsak régen, most is ott állnak az egykori bekötőutak kereszteződésében, és a mai napig mutatják az utat. Már többször megcsodáltam ezeket a régi időkből fennmaradt, kézzel faragott mesterműveket.

Amikor János evangéliumában csodákról van szó, János „jelekről” beszél. A csodák – mostani számunk témája – Isten útjelző táblái, amelyek meghatározott irányba mutatnak. Annette Schmalzhaf Pápua Új-Guineából a „bátorítás” irányáról ír, míg Dirk Farr Berlinből „Isten jeléről”, amely közvetlenül Jézushoz vezetett. Egy asszony a családjával együtt felismerte az életmentő irányt, és örömmel állt rá! Norbert Laffin Normandiából ezért azon gondolkozik: „Ne kezdjünk-e el Istentől további csodákat kérni?”

A cikkek útjelző-táblákként hívják fel a figyelmet Isten mindenhatóságára. Az Úr iránti bizalomra hívnak, akié mindig az első és az utolsó szó ebben a világban és mindannyiunk életében is.

Samuel Anderson és Edgar Luz arról számol be, hogyan adta vissza Isten emberek életét. Malawiból Marion Engstler egy mobiltelefonon hallott ismeretlen hangról beszél, amely megőrizte valakit a rossz úttól. Hedwig Müller missziós nővér cikke egy

ember életének talán legnagyobb csodájáról számol be: meg tudott bocsátani annak, aki nagy csalódást és súlyos sérülést okozott neki.

Ez csak néhány kivonat – olvassák el saját maguk, hogyan állított Isten csodás jeleket emberek életútjára.

Az említett fekete-erdei történelmi útjelzőkön sokan megcsodálják a mesterien kidolgozott kőoszlopok szépségét és kifejező voltát. Üzenetük azonban a legtöbb ember számára lényegtelen. Ugyanúgy fogadják gyakran Isten csodás jeleit is. Az emberek ősidők óta akartak jeleket látni, ám különösen azért, hogy kielégítsék szenzációéhségüket. Isten jelei azonban elsősorban Ő maga felé mutatják az irányt. Ez a rendeltetésük. Hála Istennek, mindig az Úr határozza meg, hol, mikor és ki-nek van rá szüksége.

Misszionáriusaink beszámolóit egy idézettel szeretném kiegészíteni, amellyel szívből köszöntöm Olvasóinkat!

„Néha azt gondoljuk, hogy az élet viszontagságai között kellene, hogy Isten látható jelét adja segítségének. Ám éppen az az Úr jele, hogy engedi a nehézségek elviselését, megadja hozzá a bátorságot és a tűrőképességet!” (Jochen Klepper).

Martin Auch
missziói igazgató

Hihetetlen!

– Életének hátralevő részét valószínűleg kerekesszékekben fogja tölteni – mondta a 18 éves Edison Guerreronak az ibarrai kórház röntgenorvosa. A fiú szeme előtt minden elsötétült: „...a továbbtanulásom ... tanulmányaim az egyéves bibliaiskolán ... a családom ... Istenem, miért?”

Néhány órával korábban Edison még gyülekezeti házuk tetején dolgozott az ifjúsági körünk néhány másik tagjával. Hárman együtt érettségiztek, és korábban kezdhették meg a nyári szünidőt, ami így tovább is tart majd. Edison, aki odaszánt életű keresztyénként szívvel-lélekkel átadta magát az Úr Jézus szolgálatába, így nekiláthatott, hogy segítsen a gyülekezetben. A gyülekezeti terem tetejére a hozzáépített missziói központról sok cement fröccsent. Enrique lelkész ezért megkérte a fiatalokat, tisztítsák meg a tetőt borító eternitlapokat, hogy azután festhessék azokat. Pontosan elmagyarázta nekik a biztonsági szabályokat. A jelszó így hangzott: csak egy végigfektetett deszkán szabad a vékony lapokon végigmenni. Edison, ismeretlen okból, nem vigyázott eléggé, egyik lábával a deszka mellé lépett.

A lap nem bírta a terhelést, ő pedig áttörve a tetőt, kb. 6 métert zuhant a mélybe. Acéltartók, lámpák és ventilátorok mellett zuhanva talpával ért földet, hátrabillent, jobbkezevel megpróbált megtámaszkodni, de úgy terült el a földön, mint egy zsák cement.

Barátai, akik az előző pillanatban még mellette álltak, nem tudták felfogni, mi is történt. Segítségért kiáltottak. Néhány perccel később mind ott álltak Edison körül, aki nyögve és mozdulatlanul feküdt a földön. Enrique lelkész is ott termett. Errefelé nem járnak mentőautók, ezért felhívták egy orvos barátjukat, aki egy jó kórházban dolgozott. Edisons gyorsan beemelték az autóba, és elindultak. A kórházba érkezve röntgenfelvételeket készítettek a kezéről, a sarkáról és, természetesen, a gerincéről. A kórháznak nincs CT-készüléke, ezért a város egy másik kórházába kellett átszállítani a fiút. Ez a kórház mindig túlzsúfolt, és ez ezen a napon sem volt másképpen. Orvos barátunk többeket felhívott, ezért elég gyorsan sorra kerültek. Két végtelennek tűnő óra után a röntgenorvos a beszámolónk elején említett szavakkal jött ki a folyosóra.

Most szinte mindenki elcsüggedt. Edison ... miért Edison? Nagyszerű fickó, jókedvű, odaszánt életű, kreatív keresztyén, aki teljesen beleveti magát Is-

ten szolgálatába. Egyetemi tanulmányai előtt áll. Előtte még el akarta végezni az egyéves bibliaiskolát, hogy bibliaismereteit elmélyítse, tapasztalatokat szerezzen a személyes evangélizálásban és a tanítványságban. Ráadásul hűséges munkatársa a gyermekklubnak, lelkesen vesz részt a serdülőkörben, és igazi só és világhossz a családjában. Mi lesz a terveiből? Milyen jövő vár rá?

Mindenkit lesújt a hír, nem tudják felfogni. Enrique lelkész az egyetlen, aki elég erős ahhoz, hogy magához ragadja a kezdeményezést:

– Imádkozunk!

Az „ámen” után telefonál, sokakat felhív. Imádkozásra mozgósítja a gyülekezetet Edison gyógyulásáért. Mi is tudomást szerzünk az eseményről, e-mail-eket küldünk németországi, magyarországi, USA-beli és svájci barátainknak. Az egész világon, a nap 24 órájában imádkoznak Edisonért.

Másnap reggel újra megröntgenezik, de semmi javulást nem látnak. A csigolyák elcsúsztak és összenyomódtak. Az orvos nyugtalanítóan hallgatag. Magyarázata rövid és világos: A földre csapódás erejét teljesen a gerincoszlop fogta fel. Edison karja ráadásul közvetlenül a csukló fölött tört el, de ez szinte mellékes. Sok gyülekezeti tag hív fel és tudni szeretnék, hogy van a fiú. Tovább imádkoznak.

A harmadik napon újabb röntgenfelvételt készítenek. Az orvos alig hisz a szemének, amikor a röntgenfilmet a fény felé tartja.

– Az összes csigolya a helyén van – kérdeve néz ránk és kijelenti: – Ez csoda!

Az orvosok csodálkoznak, mi pedig mindannyian csak ámulunk.

Isten hatalma és ereje mutatkozott meg Edisonon. Keze nem forrt össze, helyretették és begipszelték. Semmi gond. De a háta ... semmi

nyom ... minden eltűnt! Tökéletesen egészséges! Az orvost annyira lenyűgözi az eset, hogy a következő vasárnap Isten csodájáról tesz bizonyosságot a 250 gyülekezeti tag előtt. Sokak szemében könnyek jelennek meg. Mindenkit reménység tölt be, az én szívemet is.

Az utóbbi időben sok értékes munkatársat veszítettünk el tragikus körülmények között agyvérzés, rák vagy baleset következtében. Sokat imádkoztam, mégsem történt semmi. Gyakran elkeseredtem, mert

nem értettem Istent és nem láttam a hatalmát. De azon a vasárnap reggelen újra egészen világos lett: Isten csodákat tesz. Edison Guerrero a bizonyítéka!

Ui.: Edison tele van életörömmel. Ahogy tervezte, részt vesz az egyéves bibliaiskolán, és ahányszor csak tud, futballozik. Nyáron a Liebenzelli Misszió egyik ifjúsági táborában vesz részt munkatársként, azután pedig itt, Ibarrában az egyetemen szeretne tanulni. Nem tudok

szabadulni a gondolattól, hogy Istennek még nagy tervei vannak velem!

Edgar és Gyöngyvér Luz (Magyarország), négy gyermekük van. A LM Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Edgar elektrotechnikus, Gyöngyvér pedig gyógypedagógus volt. 1999 óta Ecuadorban gyülekezeti munkában vesznek részt, Edgar a gyülekezetközi laikus bibliaiskola tanulmányi vezetője, az ecuadori LM misszionárius csapat vezetője.

NÉMETORSZÁG

A „Berni csoda” világszerte ismert. 1954-ben a németek megélték, amit lehetetlennek tartottak: megnyerték a futball világbajnokságot – hihetetlen, de nagyszerű! 50 évvel később a LM gyülekezetalapítókát küldött Berlinbe. Munkájuk célja az volt, hogy a főváros keleti részében az

emberek megismerjék Jézus Krisztust. És megint csoda történt – hihetetlen, de nagyszerű.

Inka, a fiatal anya mondja el történetét: mint meggyőződéses ateista, hogyan került kapcsolatba velünk és fedezte fel, hogy Jézus megváltoztatja az életét. Olvassák el!

Dirk és Angelika Farr, két gyermekük van. A LM Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Dirk ortopédiai műszerész volt, Angelika szociálpedagógus. 2006 októbere óta élnek Berlinben, a berlini városi misszió keretén belül részt vesznek a gyülekezetalapításban.

Csoda Berlinben

Álomszép, forró augusztusi vasárnap reggel volt. „Ma van a nagy nap, az én és gyermekeim keresztelője.” Amikor azonban óvatosan a vízbe léptem és éreztem, hogy öt és tíz fok között lehet a hőmérséklete, menekülésre kezdtem gondolni. „Ebbe menj bele, hogy teljesen alámerítsenek? Egyáltalán mire gondoltál és mi hozott ide téged?”

33 évig mindig jól elboldogultam az életben Isten nélkül. Őszintén szólva, ha utólag belegondolok, valami azért mindig hiányzott.

Sohasem jutott volna eszembe, hogy egy öreg, dohos templomba menjek és kérdéseimet feltegyem egy idősebb lelkésznek. Mindig is elég borzasztó volt, amikor a családban egyházi esküvőn vagy keresztelésen kellett

részt vennem. Legalább egy óra hosszat csöndben kellett ülni, a gyerekekkel úgy foglalkozni, hogy nyugton maradjanak, és ne kezdjen a többi ember piszszegni. – Ez igazán nem az én világom volt.

Isten azonban már rég nálam járt, és egy nap néhány fiatalember csöngetett az ajtómon, hogy megnézzék a lakásunkat, amelyből ki akartunk költözni. Bad Liebenzellből jöttek Berlinbe, hogy gyülekezetet alapítsanak.

Hamar megegyeztünk, és ők lettek az utánunk következő bérlők. Nekem azonban egyre gyanúsabbak lettek, minél többször találkoztunk, mert egész idő alatt Istenről beszéltek, arról, hogyan munkálkodik az életükben és

mit szeretnének elkezdni itt, a mi városrésziünkben. Ráadásul volt közöttük két fiatalember, akik lelkészek szerettek volna lenni. Mindez nagyon különösnek tűnt. Kíváncsiságom legyőzte kételyeimet.

Végre volt itt valaki, akinek kérdéseket tehettem fel a keresztyén hitről, és beszélgethettem vele.

Istentiszteletre kezdtem járni, és jól éreztem magam a keresztyének körében. A gyülekezet növekedett, és kedves emberekkel ismerkedtem meg, akiktől megkérdezhettem, mit tapasztaltak Istennel.

Örültek az életnek Istennel és észrevettem, hogy az istentisztelet jót tesz nekem és családomnak. Szívem egyre jobban megnyílt.

Aztán jött a legdöntőbb élményem Istennel. Családi csendeshéten voltunk és a férfiak vadul futballoztak, ám eközben férjem térde teljesen kicsavarodott. Estére annyira fáj a lába, hogy kórházba szállították.

Egyre jobban elfogott a félelem: „Mi lesz most? Ó az egyedüli

kereső a családban, ráadásul önálló, és sok fontos megbízás vár rá a közeljövőben...” Mialatt vártunk, egy nagyon kedves barátnőm megfogta a kezemet és megkérdezte, hogy imádkozhatnánk-e a férjemért. Nagyon hálás voltam a kérdésért. Ez volt az első alkalom, amikor tudatosan imádkoztam Istenhez.

Azután férjem vastag sínnel a lábán és azzal a hírrrel érkezett haza a kórházból, hogy tulajdonképpen meg kellett volna műteni, mert valószínűleg ínszalagszakadása van. Feltettem magamnak a kérdést: „Isten valóban velünk van, segít nekünk?” Amikor másnap hazautaztunk, férjem szokatlanul sokat aludt. Délután azonban sokkal jobban volt és tudott már kicsit járni.

Hétfőn mindjárt elment egy szakorvoshoz. Az orvos kijelentette, hogy a röntgenfelvételen nem lát semmit, szerinte férjem térde egészséges. Huhh! Rájöttem: „Hallod-e, itt a szemed előtt csoda történt, és Isten meggyógyította a férjedet!”

Ezen a hétvégén megnyílt előttem egy ajtó, amelyen kész voltam belépni. Bízhatok Istenben. Mintha a szívemből elvonultak volna a sötét felhők és kisütött a nap.

Most pedig itt álltam a tó mellett. Minden szempár rám és gyermekeimre irányult. Mindjárt megtörténik: megkeresztelnek. – Ahogy ezt írom, még mindig libabőrös leszek. – Minden rendben! Szemet behunyni és belépni!

A víz egyáltalán nem volt hideg, amikor alámerítettek. Nem tartott tovább két másodpercnél, de nekem fél örökkévalóságnak tűnt, amit a víz alatt töltöttem. Kinyitottam a szememet és a víz alatt megláttam a nap sugarait, magamban pedig olyan melegséget éreztem, mintha a nap bennem sugározna.

Ezt a napot sem akkor, sem most semmihez sem tudom hasonlítani, kivéve azt a napot, amikor Isten két egészséges fiúval ajándékozott meg. Isten létezik és nagyon közel van hozzám!

Inka

BURUNDI

Isten nem hagy cserben

Isten csodáit nap mint nap felfedezhetjük: kicsi, hétköznapi eseményekben, gondoskodásában, a teremtett világban, a családjában tapasztalt szeretetben, vagy „nagyban”, amikor közelségét különösképpen érzékeljük: veszélyes helyzetekben megőriz, átvisz a nehézségeken, vagy amikor másképpen, természetfölötti módon lép közbe.

– Természetesen éltünk már át csodákat – mondja válaszul kérdéseimre Théogène. Nappalinkban majdnem minden héten összeülünk Léonce-szal és Théogène-nel, a muramviai bibliaiskola két tanárával, egyben nyelvtanítóinkkal, és közösen olvassuk a Bibliát, beszélgetünk és együtt imádkozunk.

Théogène így folytatja:

– Középosztálybeli család tizenegy gyermekéből én vagyok a hatodik. Szüleink életvitele miatt nehéz

gyermekkorunk volt. Sokat szenvedtünk attól, hogy nem volt bennük felelősségtudat. Nagyon szegények voltunk, és szüleink az alkohol hatása alatt végtelen veszekedéseket folytattak. Minket, gyerekeket rosszul vagy egyáltalán nem neveltek. Néhányan korán abba hagyták az iskolát és követték szüleink rossz szokásait: dohányoztak, ittak, és kicsapongó szexuális életet éltek.

Züllött életmódjuk szüleimet idővel a halálba vitte. Nagyon megrendített mindaz a rossz, amit családomban tapasztaltam, ezért már egészen fiatalon elhatároztam: „Minden tőlem telhetőt meg kell tennem azért, hogy családi helyzetem megváltozzék.” Keresztyén iskolába jártam és egy napon felismertem, hogy csak és kizárólag az élő és mindenható Isten tud kimenteni ebből a nyomorúsá-

gos állapotból. Végtelenül hálás vagyok Istennek, hogy mindig melletttem áll, sok imádságomat meghallgatta, ahogy Igéjében ígéri: „*ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem*” (János 14,14).

Így családomban egyedül én fejeztem be tanulmányaimat, jó eredménnyel. Sőt, párhuzamosan két szakot is elvégeztem, ami hazánkban tulajdonképpen nem szokás. Ebben is Isten segítő kezét látom, mert korábban csak közepes tanuló voltam. Ma a mi kultúránkban átvehetem a családfői felelősséget, pedig nem én vagyok fiútestvéreim között

a legidősebb. Egy másik kérésemet naponta vittem Isten elé:

– Uram, ha lehetséges, akkor add meg, hogy olyan munkát találjak, amellyel hazámnak és egyháznak szolgálhatok.

Isten pedig csakugyan lehetővé tette, hogy szolgálatában a muramviai bibliaiskolában lehessen tanár, ugyanakkor részidőben egy állami iskolában is taníthatok. Halleluja!

Léonce is sokszor csodálatosan tapasztalta Isten munkáját.

– 2003 szeptemberében tele örömmel folytathattam tanulmányaimat egy felsőbb iskolában. Az iskola egy másik városban volt, ezért el kellett költöznöm hazulról. Milyen rettenetes volt, amikor nem sokkal ezután a hutuk és tucik között kitört a nemzetiségi konfliktus Burundiban, ami polgárháborúvá fajult, és elmondhatatlan szörnyűségekkel járt. Mi, diákok sem maradtunk ki ezekből az eseményekből. Iskolánk igazgatója egyik nap megparancsolta az iskola szóvivőjének, hogy az összes tucit diákot (köztük engem is) be kell zárni az aulába és el kell égetni! Az igazgató nem tudta, hogy az iskola szóvivőjének szülei mindkét néptörzsből valók, az apa hutu, az anya pedig tucit volt. Burundiban sajátos jelenség, hogy a fiúk különösen közel állnak az anyjukhoz.

FRANCIAORSZÁG

Csütörtök reggel van, röviddel nyolc óra előtt. Megállok és kislányom kiszáll az autóból. Rövidesen megkezdődik a tanítás a gimnáziumban. Sült virsli illata száll a levegőben. Piacnap van, már korán megkezdődött a vásárlás. Leállítom az autót és szememmel keresem a vásárcsarnok bejáratát. Igen, Viktor, a kétlábon járó csoda, már elkezdte a munkát. Éppen egy parasztasszonynak segít a nehéz utánfutót betolni. A bibliaasztalt már régen felállította. Az asztal közepén álló ódivatú rádióból kellemes zene hangjai áradnak.

– Megkínálhatom egy kávéval? – ragyog fel Viktor arca, amikor megpillant.

Ez a fiú is a mi oldalunkon állt és figyelmeztetett minket a halálos veszélyre. Hála Isten segítségének, csodával határos módon megmenekültünk.

Néhány héttel később unokatestvérem értem jött az iskolába, hogy hazavigyen. Már beesteledett, amikor másik buszra akartunk átszállni. Ekkor férfiak közeledtek, kezükben bozótkéseikkel hadonásztak. Futásnak eredtünk, amilyen gyorsan csak tudtunk. Egy idő múlva eltűntek a szemünk elől. A félelmet azonban nem lehetett egykönnyen lerázni, hiszen még 30 kilométeres gyaloglás állt előttünk. Egész idő alatt minden irányból kétségbeesett kiáltásokat hallottunk. Úgy tűnt, a gyilkos rablóbandák mindenütt ott járnak.

Hajnali két óra felé halálos fáradtan érkezünk szüleim udvarához. Leírhatatlan fogadtatásban volt részünk. Édesanyám már halottnak hitt. Aztán rejték helyén hirtelen meghallotta a hangomat! Micsoda öröm! Isten kegyelmének újabb csodája. Tudtam, arra hívott el, hogy középiskolai tanulmányaim befejezése után teológián tanuljak tovább. Családom egyáltalán nem értett meg. Nem lenne jobb, ha a teológia helyett inkább gazdaságot, jogot vagy valami más, „rendes” dolgot tanulnál? – próbáltak meggyőzni.

Viktor csodája

– Friss sütemény is kapható – folytatja. – Ül le, kérlek – mutat rá a két táborigyűjtőre, amelyek ilyenkor még üresen állnak.

Micsoda fogadtatás kora reggel! Csodálattal szemlélem oldalról egykori zöldségtermesztőnket és milliomosunkat. Élete csodák sorozata, Isten határozottan belenyúlt az életébe, hogy végre odavigye, ahol ma áll: csodálatos Urának szolgálatába! Viktor könyvet írhatna az életéről.

– Hogy is történt annak idején? – kérdezem tőle nem tudom hanyadszor ... Viktor szívesen elmondja.

– Gyermekkoromban mély szeretetet éreztem az Úr Jézus iránt – árad belőle a szó, bár később legtöbb kor-

Tanulmányaim befejeztével kértem Istent, mentsen meg családom gúnyolódásától. Még három hónapig tartott, mire Isten közbeszólt. Éppen otthon tartózkodtam, amikor megszólalt a telefon. Közölték velem, hogy jelentkezzem az anglikán egyház püspöki irodájában. A püspök a muramviai bibliaiskolában bízott rám feladatokat, ahol már két év óta tanítok. Újra és újra csak azt mondhatom: „Köszönöm, Uram, hogy minden gyermekeddel van terved.”

Isten különleges csodája, hogy Burundiban a közbiztonság az elmúlt években egyre javul. Imádkozunk, hogy Isten ajándékozzon kegyelmet és tartsa meg a békességet ebben a csodálatos országban. Idén a választások érdekében különösen fontos, hogy testvéreink világszerte imádkozzanak Burundiért. Szívvel köszönjük az imádságokat.

Samuel Anderson

Samuel és Sabine Anderson: *egy lányuk van. 2008 szeptembere óta vannak Burundiban, először a kirundi nyelvet tanulták és gyülekezeteknek nyújtottak segítséget, most a muramviai bibliaiskolában tanítanak.*

társához hasonlóan elvetette gyermekkori hitét. Jól emlékezik azonban arra, hogyan igyekezett katolikus tanítója a Bibliát, különösen az evangéliumokat közel hozni a szívükhöz.

Káprázatos karrier következett, ahogy szintén üzletember apja elégedetten megállapította. Zöldségtermesztés 200 alkalmazottal, az új (ökológiai) szeméttároló, Franciaország első helyi rádiója, farm Argentínában. Viktor nagyvilági ember. A legmagasabb társadalmi körökben mozgott, Nyugat-Afrika és az Egyesült Államok közötti üzletkötésekről álmodott. Isten számára a zabolátlan életében nem volt hely. Legalábbis így gondolta. Kétszer menekült meg azonban a biztos haláltól...

– Ezt még nem is mondtad el nekem – szakítom félbe. Viktor sokatmondóan bólint és újabb csésze kávéval kínál. Csupa fül vagyok.

Teljesen ittasan jött át Angliából a komppal. A vámnál kiderítetten okból több mint egy órát várakoztatták, mielőtt az autójába ülhetett volna. Valószínűleg egy pillanatra elaludt. A sportautó sárhányójának karcolása világosan beszélt. Más alkalommal, szintén alkohol hatása alatt, éjszaka a bulldózerrel gyorsan egy kis tüzet akart okozni a szeméttárolóban. Egy nőismerősét is magával vitte. A sötétség miatt nem látták a nagy vizes gödröt. A géppel hat méter mélyre zuhantak. Viktor némi fáradtság után feljött a felszínre. Kétségbeesetten kiáltott kísézője után, aki nem tudott úszni. De ő is túlélte, mindketten csodálatosan megmenekültek.

1990-ben fordult a kocka.

– Ez az az év, amikor Coutancesbe költöztünk – vetem közbe.

A lejtőn nem lehetett feltartóztatni. Teljesen váratlanul megszabadították a millióitól, egyik pert a má-

sik után veszttette el. Saját édesapja hűtlenül bánt a vagyonával. Ellenségei az ő, valamint angol felesége, Pauline és két gyermekük életére akartak törni. Terveik azonban nem jártak sikerrel. Isten Viktor és szeretője léte fölött tartotta a kezét. A lejtő azonban még nem ért véget.

Pauline-től elvált, az újabb békítő tárgyalás nem járt sikerrel. Viktor koldusszegény lett. A kertjében termelt zöldségnek köszönhetően maradt életben. Mélységes nyomorúságában térdreborult Isten előtt, egészen egyedül, a hálószobájában. Bocsnátért és szabadításért kiáltott – és békességet talált Krisztusban. A Biblia igéi bátorították. Ez volt életének legnagyobb csodája, mert teljesen új emberré lett. Most már Isten tervét akarta betölteni. A csodáknak még nem volt vége. A Biblia olvasása közben világossá lett előtte, hogy hűtlen lett feleségéhez. Pauline visszatért. 1997-ben felnőtt gyermekeik jelenlétében mégegyszer igent mondtak egymásnak. Szem nem maradt szárazon.

– Ezután találkoztunk veletek –

teszi hozzá Viktor –, de még nem mérészkedtem kis gyülekezetetekbe.

Végül a felesége rá tudta venni, hogy vele együtt jöjjön el. Szerette volna ő is megismerni azt az Istent, aki ekkora változást tudott végbeinni férje életében. Így Pauline is hitre jutott Jézusban. Mindketten otthonra és feladatokra találtak evangéliumi gyülekezetünkben. Még ez sem elég. Nagylelkű adományaiknak köszönhetően a St. Aubin-i konferenciaközpontunk átépítését rövid időn belül ki tudtuk fizetni!

Ám utána tovább folytatódott a lejtmenet. A következő perek sem dőltek el az ő javukra. Korábbi ügyvédjük megvádolta őket. Az újabb vásárlási szerződés az utolsó pillanatban nem sikerült. 2005-ben teljes csődbe kerültek. El kellett hagyniuk a házukat, bútorikat elzalogosították. Másnapra az utcára kerülnek? A gyülekezet sokat imádkozott.

– „Isten megengedi, hogy süllyedj, de nem engedi, hogy megfuladj”. Emlékszel? – kérdezett Viktor. A Luther-idézet csodálatos mó-

don igazolódott. Egyszerre két vevő érdeklődött az ingatlan iránt. Jó feltételeket tudtak kialakítani. Úgy tűnt, hogy Viktor és Pauline továbbra is ott lakhatnak a „parkjukban”. ...

Melyik csoda nagyobb? Nem az-e, hogy Isten mind e nehézségek között hitben megtartotta a házaspárt?

– Ezekben a bajokkal teli években még nőtt is az egymás és Istenünk iránti szeretetünk – hangsúlyozza Viktor.

Ez egyértelmű. Pauline a nők közötti munkában szorgoskodik, valamint ukrán családok gyámságán fá-

radozik. Viktor két év óta presbiter növekvő gyülekezetünkben, akit mindenki megbecsül. Rendezvényeinken ő gondoskodik a „jó hangulatról”. A piacra ő a megfelelő ember. Csak úgy ragyog! Ez alatt az egy óra alatt nyolc Bibliát ajándékozott el.

– Uram, te vagy az Isten, aki csodákat cselekszik! – hangzik fel az előttünk álló asztalon az öreg transzistoros rádióból.

Megszégyenülve állok fel és kedvesen elbúcsúszom Viktortól. A piac kezd élénkülni. Normandiában ezen a napon is van még több tennivaló.

Nem kellene-e elkezdenünk további csodákat kérni Istentől, Viktor és a mi életünkben, hogy elérjük azt a sok embert, akik még nem ismerik Urunkat? Viktor még mindig egy helyi keresztyén rádióadóról álmodik ...

Norbert és Susanne Laffin, hat gyermekük van. Norbert érettségi után elvégezte a LM Teológiai Szemináriumát, 1988 óta vannak Franciaországban, 1990 ősz óta Coutancesban (Normandia) gyülekezetalapító munkában állnak. Susanne eredeti foglalkozása ápolónő.

MALAWI

Hálaadás a benzinkútnál

Mindig biztatást meríték abból, amikor Isten a malawi embereknél megmutatja jelenlétét és hétköznapi csodákat enged átélniük. Az Úr hatalmát látom ezekben az eseményekben, amelyekben jóságának adja tanújelét.

Isten semmivel sem tartozik nekünk. Szó sincs róla, hogy újra és újra be kell bizonyítania jóságát. Természetesen nem kell. Mégis újra és újra megengedi nekünk, hogy ezt a jóságot megtapasztaljuk a hétköznapi életben.

A következő beszámolók erről beszélnek:

Davi Mkomera, akit már évek óta ismerek, itt, Balakában a helyi kis üzemben rendőrként dolgozik. Átadott életű keresztyén, aki azonban ismeri a kísértéseket is. El is mondott egy esetet:

„Munkatársam felkeresett egy varázslót azért, hogy jobb fizetést kínáló munkahelyet találjon. Ilyen munkahelyet természetesen én is szerettem volna! Ezért én is kértem időpontot a varázslótól. A megbeszélés nap előtti éjszaka mobiltelefonon felhívott valaki. Ismeretlen hang szólított meg:

– Ne menj a varázslóhoz, menj a templomba!

Reggel megnéztem a mobilomat

és meglepődtem: a kijelzőn nem látszott telefonszám, sőt annak sem volt semmi nyoma, hogy valaki hívott volna. Üzentem a varázslónak, hogy nem megyek, hanem majd meglátom, mit tesz Isten az érdekemben. Szeretném az Úr erejét látni az életemben.”

Mai Mkomera Davi édesanyja. Néhány hónappal ezelőtt fiával együtt meglátogatott, és anélkül, hogy kérdeztem volna, Isten mit végzett már el az életében, teljesen elámulva mondta el a következőt:

– Férjem elhagyott nyolc gyermekkel. Május-júniusban (ott olyankor van a tél!) a hideg évszakban nem volt takarónk. Maria Namabande, egy keresztyén asszony a gyülekezetből, feltette a nevemet egy listára, amelyen a hiányt szenvedők neve szerepel, és kaptam egy extra nagyméretű takarót. Teljesen meglepett. Ott, az utca közepén letérdeltem és megköszöntem Istennek. Ezután felkértek, nem vállalnám-e a főzést a lelkészkonferencián. Igent mondtam és köszönetképpen kaptam még egy takarót!

Damaris Rostannal mi is megtapasztalhattuk Isten jóságát 2009 november-decemberében, amikor szűkösen lehetett csak Dieselt kapni.

Jól meg kellett terveznünk utazásainkat és mérlegelnünk, mely utakhoz szükséges feltétlenül Diesel vagy el lehet-e jutni kerékpártaxival. Néhány időpontot le is kellett mondanunk, mert a minibuszok nem járnak ki a falvakba. Az aszfaltutakon nem léptük túl a 80–90 kilométeres sebességet, hogy egy cseppel se használjunk többet, mint szükséges.

November elején egy rövid időre itt tartózkodó misszionáriustól, aki 45 kilométerre lakik innen, kaptunk egy ötletet. Egyszer már eladott nekünk 25 liter Dieselt és tudott a gondunkról. Szombat este felhívott és elmondta, hogy innen öt kilométerre egy benzinkút éjjel kap Dieselt. Az üzemeltető elárulta neki. Ezért aztán vasárnap reggel négykor fölkelünk és elmentünk a benzinkúthoz. A kiszolgáló személyzetten kívül egy lélek sem volt ott. Elcsodálkoztak, honnan tudtuk. Tele tankkal és 25 literes tele tartalékkannával távoztunk.

Két héttel később a 80 kilométerre fekvő Zombából jöttünk haza. Már este volt és arra gondoltunk, hogy bekopogtatunk a két balakai benzinkútnál. Egy kis teherautó állt a Dieseltöltőnél. Valóban volt még Diesel! A délután ott kigyózó autósor már eloszlott. Még volt egy kis tartalékunk, ami azonban már nem

lesz elég a következő napra. Teletan-
kolva és két tartalék kannával me-
hettünk tovább.

A Dieselhiány idején utoljára rö-
viddel karácsony előtt Balakában –
ahol lakunk – kaptunk benzint. Hal-
lottuk, hogy este érkezik egy szállít-
mány. Odahajtottunk és már körül-
belül 30 autó várakozott! Damaris
fogta a kannát és azoknak a sorá-
hoz csatlakozott, akik ezeket akar-

ták megtölteni. Az alkalmazott
éppen töltötte a kannákat. Damaris
volt az utolsó, aki még kapott Die-
selt, azután a férfi megint az autók-
hoz fordult. Nagyon hálásak voltunk,
hogy nem kellett éjjel még több órát
várakoznunk! Más autótulajdonosok
eredménytelenül vártak órákig, má-
sok a benzinkútnál aludtak, mert a
személyzet pihenni tért, pedig még
volt Diesel. Ebből azt láttuk, hogy

Isten érdemtelenül adott ízelítőt jó-
ságából.

*Marion Engstler, eredetileg ipa-
ri kereskedő. A LM Teológiai Sze-
mináriumán gyülekezeti diakóniai
szolgálatra készült fel, majd német-
lektorként dolgozott Szlovákiában.
2001. júliusa óta van Malawiban. A
nyelvtanulás után a nők közötti kü-
lönféle szolgálatokba állt be.*

ZAMBIA

Bosszú helyett megbocsátás

Felix Mucsimba, egy evangé-
liumi iratmisszió igazgatója és
üzletvezetője Kanikiban (Ndola), fe-
lesége Eve, három fiuk van. Felix a
Mushiliben AIDS-esekkel foglalko-
zó alapítvány tanácsának is tagja.
Életéből mondja el:

„Zambia északi részében szület-
tem és nyolc testvéremmel együtt
nevelkedtem. Édesapám magas tiszt-
séget töltött be a kormányban, és hi-
vatali elfoglaltsága miatt nem ért rá
velünk foglalkozni. Édesanyámkhoz
vonzódtunk inkább.

Szüleim a szellemeket imád-
ták. Még jól emlékszem, hogy apám
elhúnyt nagyapám szellemétől kért
védelmet és segítséget.

1967-ben édesapám súlyosan
megbetegedett. Úgy vélte, hogy el-
varázsolták és varázsdoktoroknál
keresett segítséget. 1969 végén meg-
halt. Bár ránk, gyerekekre nem tu-
dott időt szánni, apám halála nagyon
megrázott. Aggódva és félelemmel
tekinttem a jövőbe.

Édesapám nem hagyott végren-
deletet, ezért nagybátyám lett az örö-
kös. Rokonai rávetették magukat az
örökségre és osztoztak rajta. Édes-
anyámnak és nekünk, gyerekeknek
nem maradt semmi. Egyik napról a
másikra szegény koldusok lettünk.

Nagybátyámnak kellett vol-
na gondoskodnia iskoláztatásunk-
ról, hiszen árvák lettünk. Ehelyett az
örökségből meggazdagodott, háza-
kat vásárolt és üzleti vállalkozásba

kezdett. Édesanyám távolléte alatt
gyakran bántalmazta testvéreimet.
Valamilyen érthetetlen okból engem
különösen nem bírt elviselni. Sőt ki-
köpött előttem a földre, ami azt je-
lenti, hogy 'a halálotat kívánom!'
Bár nagybátyám nagyon gazdag
lett, nem volt hajlandó a középisko-
lai tandíjamat kifizetni. Elegendem lett
a viselkedéséből, felesége szemé lát-
tára pénzt vettem ki az üzleti pénz-
tárból, és az iskolába akartam sietni
vele. Az asszony követett a buszállom-
ásig, és mindenki előtt sértegetett.
Meg akartam ütni, de legjobb barátom
megakadályozta. Már csak egy
kiutat láttam magam előtt: elindul-
tam egy magában álló, mély kúthoz.
Amikor éppen bele akartam vetni
magam, hirtelen hangot hallottam:

– Ne tedd, gondoskodom rólad!

Körülnéztem, de senkit sem lát-
tam! Egy másik hang így szólt ben-
nem:

– Ne vesztegesd az időt, ugorj és
egy pillanat alatt mindennek vége!

A két hang nagy küzdelmet foly-
tatott bennem. Hirtelen a nevemet
hallottam:

– Felix!

Legjobb barátom volt. Megsejt-
hette a szándékomat. Meghívott a
házába. Ettől a pillanattól szülei
'örökbefogadtak' és vállalták az is-
koláztatásom költségeit.

Miután nagybátyám hallott a fele-
ségével folytatott veszekedéséről,
levelet írt nekem. Közölte velem:
'Mostantól fogva kiteszítottnak szá-

mítasz a családból, és mindent, amit
valaha is adtam neked, vissza kell
adnod!' Megtettem, amit követelt. A
szomorú és fájdalmas élmények elle-
nére tudtam, Isten szeret. Arra gon-
doltam: 'Ha Isten megőrzött az ön-
gyilkosságtól, biztosan jó terve van
a jövőmmel!'

A középiskolában szorgalmasan
tanultam. Utána megkezdtem peda-
gógiai tanulmányaimat egy egyete-
men. Itt keresztyének mutatták meg
nekem, mit jelent keresztyénnek len-
ni. Tanulmányaimat mégis úgy fe-
jeztem be, hogy nem éltem át igazi
találkozást Istennel.

Mindenesetre valamiben biz-
tos voltam a szívemben: Mihelyt
befejezem az egyetemem, leszámol-
ok a nagybátyámmal. Ezért pisz-
tolyt akartam venni, és bosszút akar-
tam állni a családom tönkretételéért
és minden ellenünk elkövetett igaz-
ságtalanságért. Oly sok fájdalom,
keserűség és gyűlölet halmozódott
fel bennem! Egy keresztyén ének
azonban mélyen megérintett, amely
arról szólt, hogy Jézus igényt tart az
életemre.

Sírtam, megvallottam Jézusnak a
bűneimet és Megváltómra és Uram-
ra bíztam az életemet. Olyan válto-
zással ajándékozott meg, hogy egy
héten belül abbahagytam az ivást,
szakítottam hitetlen barátnőmmel
és minden nem-keresztyén zenével.
Ezek után Isten békességét tapasztal-
tam, megtisztultam, bűnömre bocsá-
natot kaptam! Isten lett az Atyám!

Egy nap az Úr így szólt hozzám: 'Szeretlek és minden bűnöd meg bocsátottam, de te még mindig neheztelsz a nagybátyádra!' Isten megmutatta nekem, hogy ki kell békülnöm nagybátyámmal. Így történt, hogy több mint 400 kilométert utaztam, hogy találkozzam vele. Amikor végre szemben álltam nagybátyámmal, észrevettem, hogy nagyon fél és remeg. Valószínűleg hallott fenyegetéseimről.

– Apám! – szólítottam meg, és a szemébe néztem. Teljesen megrendült és egy szót sem tudott szólni. Elmondtam neki, hogyan változtatta meg Jézus az életemet. Kértem, bo-

csássa meg, hogy gyűlöltem, mert ez bűn volt.

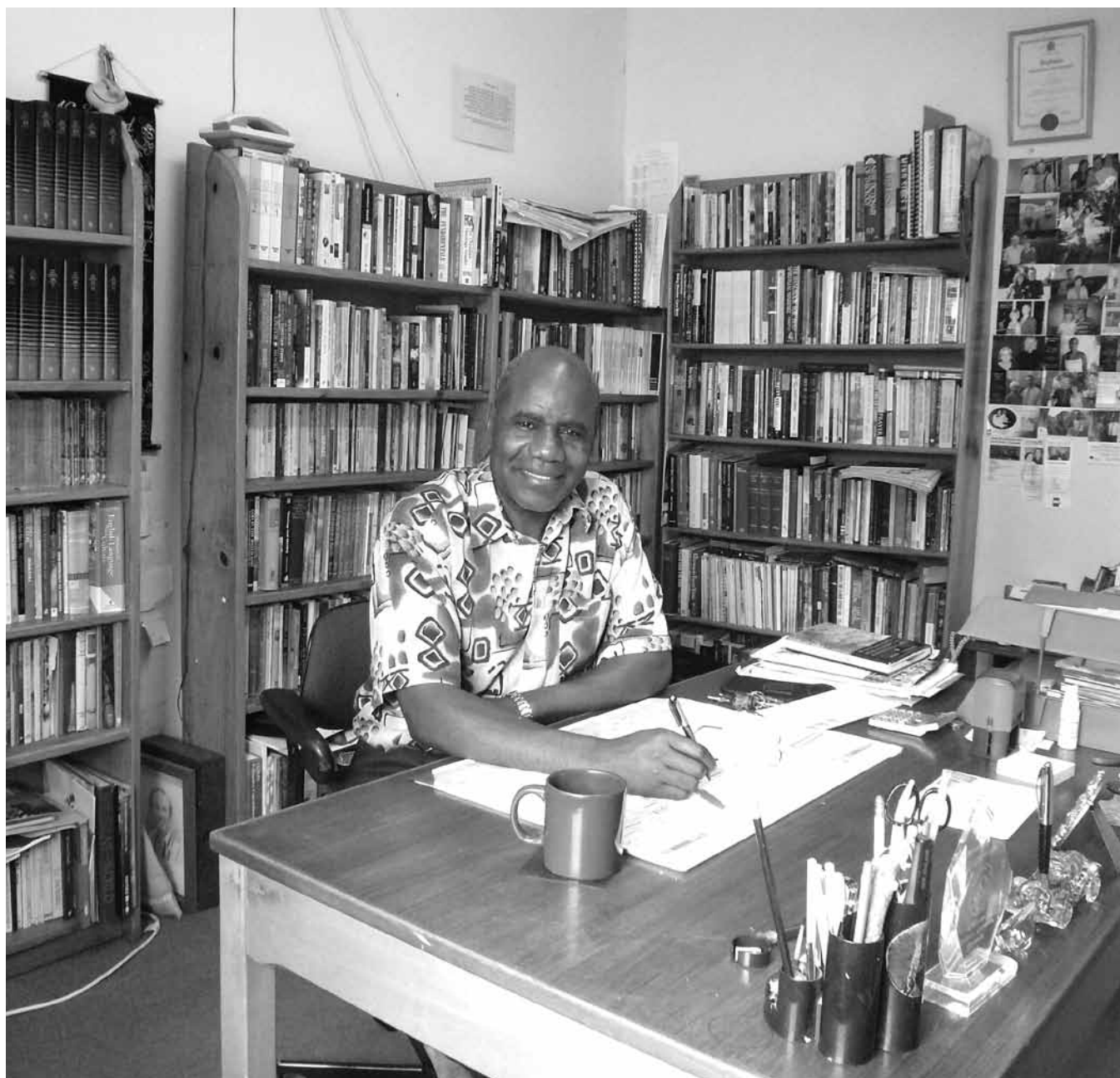
Ez után a találkozás után örömmel és felszabadultan mentem haza. Minden teljesen újnak és csodálatosnak tűnt – szabadnak éreztem magam!

Korábban gyűlöletet foglya voltam. Most már szabadon hirdethetem az evangéliumot, lelkiismeretem nem vádolhatott többé. Nehéz életemből a következőt tanultam meg:

'A megbocsátani nem tudó szív korlátozza Isten áldását az ember életében és szolgálatában. A megbocsátani nem tudó szív rabszolgává tesz, mert érzelmeidet az az ember uralja, akinek nem tudsz megbocsá-

tani. A megbocsátani tudó szív valódi szabadsághoz vezet!'

Hedwig Müller missziós nővér, ápolónő, elvégezte a LM Teológiai Szemináriumának bibliaiskoláját, majd belépett a diakonisszák közé. 1986-tól 1995-ig volt először Zambiában, vasárnapi iskolai tanítókat képezett és tanítási anyagokat dolgozott ki számukra. Majd Németországban a közösségi munkában tevékenykedett, 2001 óta újra Zambiában van. Az AIDS-től érintettek teljeskörű gondozásával foglalkozik, vezeti az e célból létesített szervezetet.

Hétköznapi csoda

Christina fiatal asszony Kol Mengenből. Pápua Új-Guinea őserdejében él. Falujából két napi gyaloglással lehet elérni a legközelebbi utat. Ott az élet másképpen folyik, mint Pápua Új-Guinea számos helyén, amelyek közelebb helyezkednek el a civilizációhoz, és egészen másképpen, mint akár Németországban, akár Magyarországon. Lényeges különbség az is, hogy csak nehezen lehet tanítót találni, aki kész ilyen félreeső falvakban tanítani.

Előfordul, hogy több falu osztozik egyetlen tanítón, ezért a gyerekeknek kiskorukban el kell hagyniuk szüleiket, hogy egy másik faluban iskolába járhassanak. De még ilyenkor is megtörténhet, hogy az iskolát egyszerűen egy-két évre bezárják, mert nem találnak tanítót.

Kol Mengenben sok fiatal lányt és asszonyt nem is küldenek iskolába, hanem otthon maradnak, hogy anyjuknak segítsenek a mindennapi munkákban.

Christinánál is ez volt a helyzet. Soha nem járt iskolába, soha nem volt a kezében ceruza. Férje, Lorenz eljött a bibliaiskolába. Christina és kislányuk, Veronika is elkísérte.

Christinának minden új és idegenszerű volt. A diákok által közösen elkészített étel ugyanolyan idegen volt számára, mint a napi időbeosztás órarenddel és munkaidőkkel. Gyakran érezte úgy, hogy túl sok neki ez a sok újdonság. Aztán az iskolában író-olvasó tanfolyamot hirdettek. Most még neki magának is részt kel-

lett vennie a tanításon, ám eleinte valóságos harcot jelentett.

Kislánya nem akart a gyermekmegőrzőben maradni és nagyon elvonta a figyelmét. Tanítványom rövid időn belül hiányzott az óráról, ezért elmentem megkeresni. Hetekig csak akkor jött el, ha személyesen érte mentem. De aztán elérkezett a nap, amikor Christina az órán el tudta olvasni az első szavakat. Sohasem fogom elfelejteni az arckifejezését – csodálkozás és büszkeség keveredett benne. Leesett a tantusz. Attól kezdve nem kívánhattam volna magamnak figyelmesebb tanulókat Christinánál. Amikor megérkeztem az iskolába, mindig ő volt az első a tanteremben. Megtanulta, hogyan hagyhatja kislányát másoknál, hogy zavartalanul tanulhasson. Idővel sokat veszített bizonytalanságából is, megállta a helyét az iskolában és az asszonyok között is.

Azon a napon, amikor először utaztunk Pápua Új-Guineába, egy igeverset kaptunk. Tulajdonképpen csak négy szó állt a kis katonlapon a Máté 6,8b-ből: „A ti Atyátok tudja...” Sokszor jelentettek szolgálatunk során vigasztalást ezek a szavak.

Megnyugtató, hogy nem vagyunk magunkra hagyatva, hanem Isten tudja, mi foglalkoztat éppen minket, amitől talán gondolatban sem tudunk szabadulni. Ez a vers azonban még mélyebbre hatol: „...mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle”. Amikor még nem is tudunk valamit szavakba önteni, Isten már tud róla. Christina minden bizonytalanságában is tapasztalta ezt a bibliaiskolán eltöltött időben. Isten nem hagyta magára ebben az időben. Ezekben a napokban férjével együtt gyakorlati idejét tölti egy gyülekezetben, hogy azután még egyszer hat hónapig tanuljon a bibliaiskolában. Azután

visszatérnek saját falujukba, hogy másoknak beszéljenek az Úr Jézusról.

Christina bátorítást jelentett nekem egy olyan időszakban, amikor sok minden nem ment olyan simán, ahogy azt szeretttük volna. Egyszerűen hétköznapi csoda!

Annette Schmalzhaf

Simeon élménye

Egyik este a bibliaiskola néhány hallgatójával bibliáórán ültünk együtt. Az igazgató felállt és így szólt:

– Azok, akik akkor itt voltak, emlékeznek még Simeon történetére, de az újak kedvéért elmondom!

Eközben rámutatott Simeonra,

az egyik résztvevőre. Másnap megkértem Simeont, mondja el a történetet újra, részletesebben:

„Az asszirimi általános iskola kis

konyhája összedőlt, újat kellett építeni. A levelekből álló háztetőn már régóta beesett az eső. Legfőbb ideje volt hát, hogy történjen valami. A fáért nem kellett túl messzire menni. A vázat vastag ágakból hamar összeácsolták. A levélből szótt tetővel azonban több volt a munka, minde előtt különleges levelek kellettek hozzá, amelyek nem egyhamar rothadnak el, elég erősek ahhoz, hogy össze lehessen varrni, és végül szigetelt tetőt alkossanak. Ezek a levelek egy folyó völgyében nőttek, úgy két óras gyalogútra a falutól.

Mialatt legtöbbször eltűntek az erdőben, hogy 'építőanyagot' keresenek, Simeon és egy barátja az enivalóról gondoskodott. Némi fehérje érdekében elindultak a folyó egyik kis mellékágához. Mindketten gumival felszerelt erős vasdrótot vittek magukkal és egy kis bűvárszemüveget. A folyóparton megálltak egy helyen, hogy összeterelejk a halakat és azután lemerültek. A gumi hamar megfeszült, kiszemelték az első halat és majdnem ugyanabban a pillanatban meglótték. A halrajban még volt egy csomó hal, ezért nagyon gyorsan kellett cselekedni.

Simeon lehúzta a halat a vasdrótjáról és a fejét a foga közé vette, hogy rögtön megölje és a partra dobja. De minden másként történt, mint ahogy elképzelte. A sikamlós hal hevesen védekezett és kicsúszott a kezéből, egyenesen a torkába. Ott elakadt, úgyhogy csak a farkát lehetett látni. Barátja természetesen megpróbálta a legkézenfekvőbbet tenni, igyekezett kihúzni a halat. A szálkák azonban beleakaszkodtak a nyelvcsőbe. Minden lélegzetvétel kínokat okozott. Barátja gyorsan összehívta a többieket és azon tanakodtak, mitévők legyenek. Csak egyetlen lehetőség kínálkozott: hordágyat készíteni és Simeont a falujukba vinni. Ehhez azonban kevesen voltak. Ezért két embert előre küldtek, hogy erősítést hozzanak.

A két ember valósággal repült árkon-bokron keresztül, ahogy csak

az őserdei futók tudnak, és három óra múlva visszaértek az erősítéssel.

A faluban rádión felhívták a gyülekezetet, hogy mindenkit, aki hallja, tájékoztassanak és imádságot kérjenek. Így aztán Gavuvuban, Laimban, Aparasban és sok más faluban csodáért imádkoztak.

Simeon elmondta, hogy ott a folyóparton leszámolt az életével. Körzetében az ifjúság vezetője volt és több más feladatot is vállalt a gyülekezetben. Közben úgy érezte, hogy az élete túl rövid volt. Ám vannak idők, amikor minden lehetőség kihull az ember kezéből.

Végre visszaértek a többiek a faluból. Simeon hörgöve feküdt a vesszőkből és gyökerekből gyorsan összekötözött hordágyon. Így mentek vissza a faluba – mindig négyen vitték, és váltották egymást. Az út többször keresztezi a folyót, végül pedig a meredek folyóvölgyből fel kellett kapaszkodni a faluba.

Amikor napnyugtakor végre megérkeztek, a hal már öt órája Simeon torkában volt. A férfiak házában fektették le, és tanakodtak, mitévők legyenek. A legközelebbi kórházat gyalog két nap alatt lehetett volna elérni, de csak olyan valakinek, aki igazán egészséges és saját lábán tud menni. Így nem maradt más hátra, mint várni és mindenk előtt imádkozni, amit meg is tettek.

Este nyolc órakor végre megtörtént a várva várt fordulat. Simeon érezte, ahogy a hal feje megfordul és a hal utat talál a szabadba.

A következő napokban az evés kínokkal járt, úgyhogy csak édesburgonya pürét és levest ehetett. Az ajándékba visszakapott élet azonban biztatást és bátorítást is jelentett. Simeon ekkor közel 20 éves volt."

Így ültünk a bibliaórán, előttünk az élő csodával. Egy emberrel, aki bebizonyította, hogy Urunk a mennyben tudja, mi történik velünk, valóban hallja és meghallgatja imádságainkat.

Simeon részt vett a rövid, egyéves bibliaiskolán, hogy felkészüljön a gyülekezeti szolgálatra, amelyet kis falujában helyettes lelkészként lát el. Nekem azonban az a benyomásom, hogy Urunknak teljes értékű munkása, ugyanúgy, ahogy minden főállású és önkéntes. Ráadásul megmenekülése csoda!

Ulrich és Annette Schmalzhaf, négy gyermekük van. Ulrich autószerelő, Annette ápolónő. Elvégezték a LM Teológiai Szemináriumát, majd közösségi munkában vettek részt, 1995 óta missziói szolgálatot végeztek Pápua Új-Guineában, Ulrich jelenleg bibliaiskolai vezető Nyugat-Újbritanniában.

Csoda a második pillantásra

Ki ne szeretne csodákat átélni? Első pillantásra az olyan eseményeket tekintjük csodának, mint a gyógyulást betegségből, a természetfölötti jelenségeket, a különleges megőrzetéseket, eseményeket vagy emberek drámai megtérését. Ha a következő sorokat ilyenekkel kellene megtöltenem, beszámolóim valószínűleg nagyon rövidre sikerülne.

Vannak azonban olyan csodák, amelyeket csak második pillantásra veszünk észre. Olyan eseményekre gondolok, amelyeket, elsősre nem sorolnánk a csodák kategóriájába, hanem csak jobban szemügyre véve látunk csodának.

Csodák japánokkal való találkozásnál

Sok japán lelkész és keresztény, meg természetesen mi, misszionáriusok is csodálatosan nagy ébredésért imádkozunk, amikor sok japán jut hitre. Amíg ez nem történik meg, nem szabad szem elől tévesztenuünk, hogy mindig csoda az is, amikor egyetlen ember megnyílik a Jézus Krisztusról szóló evangélium előtt. Ha ez csak kis lépésekben történik, tudatosan nyitva kell tartanunk a szemünket, hogy meglássuk a csodákat, amelyeket csak második pillantásra lehet észrevenni.

Tavaly a következőt éltem át: egy idősebb szomszédasszonyunk évtizedek óta némi laza kapcsolata volt több misszionáriussal és diákokthoni munkatárssal, többek között velem is. Újra és újra Jézusra irányítottam a figyelmét. Szívesen meghallgatott, de nem akart eljönni a háza mellett álló japán templomba. Azzal védekezett, hogy ő egy másik vallás tagja. Az elmúlt években testileg-lelkileg eléggé leépült, ám rövid sétkra még vállalkozott a háza

előtt. Amikor húsvétkor az istentiszteletre mentem, találkoztunk, és Jézus feltámadásáról beszéltem vele. Néhány héttel később egy hétfő délelőtt fia elmondta, hogy édesanyja előző délelőtt elment a templomba az istentiszteletre, este meghalt. Ez ne lenne csoda? Egy idős, buddhista asszony, aki soha nem ment el a templomba és szellemileg sem volt már teljesen beszámítható, élete utolsó napján, saját indítékból elmegy a keresztény istentiszteletre!

Csodák a gyermekek szemszögéből

Sok év óta élek együtt gyermekekkel, és megállapítottam, hogy az élet alapvető kérdéseiről van mondanivalójuk. Ezért néhány gyermeket megkérdeztem, szerintük mi a csoda. Csodán nagy általánosságban valami egészen nagyot, nagyszerűt, valami lehetetlen és váratlant értenek.

Álljon itt a témánkra adott néhány válasz: - Nekem csoda lenne, ha...:

- ...nem kellene többé iskolába járnom.
- ...mindig kialudhatnám magam.
- ... mindig azt tehetném, amihez éppen kedvem van, és így mindig szabad lennék.
- ... nem lenne a világon többé sem bűn, sem szegénység.

Arra a kérdésemre, hogy melyikük élt át már egy kézzelfogható csodát, egy kislány így felelt: – Én mindig nagyon féltem. De egyszer az Úr Jézus megmutatta nekem, hogy mindig velem van. Ez segített nekem.

Egy másik gyermeknek az jelentett igazi csodát, amikor négyest kapott az angoldolgozatára.

Csodák a munkámban és a magánéletemben

A nakanosimai diákokthonban 17 év óta gondoskodom a misszionáriusok gyermekeiről. A Liebenzelli Misszió több mint 40 évvel ezelőtt alapította ezt a diákokthont, hogy az összes misszionárius-gyermeknek lehetővé tegye a német iskola látogatását. Néhány gyermek minden hétvégét a szüleivel tölthet, mások csak ritkán utazhatnak haza. Ebben a munkában átéltem néhány „második pillantásra” meglátott csodát.

Nekem újra és újra csodát jelent, amikor a gyermekek fel tudják dolgozni a szüleiktől való elszakítottságot. A honvágy – különösen a kisebbeknél – nem marad el. Fontos, hogy ezt legyőzzék, a gyermekek alaphangulata pozitív maradjon, és személyiségük fejlődésében éretté váljanak. Ezt sok gyermeknél átéltem.

Munkám hosszú éveit alatt Isten a gyermekeket és a munkatársakat különleges módon megőrizte. Súlyos balesetektől és szörnyű betegségektől óvott meg minket. Még a gyermekeknél egészen „normális” kisebb sérülések is nagyon csekély számban fordultak elő. Nekem ez nem szerencsés véletlen, hanem csoda.

Az elmúlt években néhányszor megtörtént, hogy a diákokthonban élő misszionárius-gyermekek tudatosan jelentkeztek kereszttelésre, és ezzel Jézus követésére szánták el magukat. Bár ezeknek a gyermekeknek időnként szüleiktől távol kellett élniük, mert a missziói szolgálat ezt követelte meg, a gyerekek mégis az Istenben való hit mellett döntöttek. Én ezt csodának látom.

Kilenc évig munkatársként dolgoztam a diákokthonban, majd 2001-ben megkértek, hogy átme-

netileg vegyem át a vezetést. Eredetileg nem így tervezték, és nagyon nagyra értékeltem ezt a felelősségteljes munkát. Most már kilencedik éve az én kezemben van a vezetés, és pontosan tudom, hogy nem a saját erőmből sikerült. Rengeteg nehéz helyzetbe kerültem, amikor döntéseket kellett hoznom és cselekednem kellett. Utólag sokszor megállapítottam, hogy helyesen döntöttem, pedig bizonytalanságban voltam, amikor a döntést meg kellett hoznom. Ezt is egyszerűen Isten vezetése és jelenléte csodájának tekintem. Sokszor adott bátorságot és reménységet a folytatáshoz.

A diákotthonban elég szorosan élünk egymás mellett. Ennek megvannak a szép, de a nehéz oldalai is. Nem mindenki tudunk egyformán jól kijönni. A munkatársak és a gyermekek különféle beállítottságú családokból jönnek, különbözőek az elvárásaik az együtt lakással kapcsolatban, és nagyon különböznek az igényeik, ami részben az életkoruktól is függ. Ezért soha nem természetes, ha a szoros együttlétben minden jól működik, és az összeütközéseket jól tudják kezelni. Kölcsönös megbocsátás nélkül nem lehet jól együtt élni.

Mély meggyőződésem, hogy valahányszor emberek az Úr Jézus segítségével szívből megbocsátanak egymásnak, csoda történik.

A 106. zsoltárban, amely Isten nagyszerű tetteinek elsorolásával kezdődik, a 7. versben ezt olvasuk: „Őseink Egyiptomban nem értették meg csodáidat.” (A német fordításban így olvasható: ... nem akarták megérteni...)

Elsőre milyen gyakran mi sem értjük meg Isten csodáit, hanem másodsor is oda kell néznünk, hogy felismerjük! Ne fáradjunk bele „a második odanézéssel

felfedezhető csodák” keresésébe! Sokkal több van belőlük, mint sejtenénk. Naponta történnek csodák! Felfedezésük hálássá és elégedetté tesz!

Regina Kraft missziós nővér, a bibliaiskola elvégzése és a diakonisszákhöz való csatlakozása előtt nevelőnő volt, 1989 óta él Japánban. A nyelviskola elvégzése után egy évig volt gyakorlaton Fusában, 1992 ősze óta a misszionárius-gyerekek gondját viseli a diákotthonban.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban
Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu